

بهشت پاداش جویندگان علم - 19 / بهمن / 1394

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَيْمُونٍ عَنِ الصَّادِقِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ عَنْ أَبِيهِ عَنِ آبَائِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَطْلُبُ فِيهِ عِلْمًا سَلَكَ اللَّهُ بِهِ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ (۱)
هر کس راهی را بپیماید برای اینکه علمی را فرا بگیرد، خدای متعال او را در راهی قرار می‌دهد به سوی بهشت.

وَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ لَتَضَعُ أَعْيُنَهَا لِطَالِبِ الْعِلْمِ رِضًا بِهِ
از بس [ملائک] از او خشنودند، بال‌هایشان را در زیر او فرش می‌کنند

وَإِنَّهُ لَيَسْتَغْفِرُ لَطَالِبِ الْعِلْمِ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ حَتَّى الْخُوتِ فِي الْبَحْرِ
[برای طالب علم هر که در آسمان و در زمین است آمرزش خواهد تا برسد به ماهیان دریا] که حالا اینها را بایستی بیشتر دقت کرد. خیلی نکات گاهی در این هست که حالا حوت در بحر، ماهی دریا چه خصوصیتی دارد که دعا کند. اینها یک دقت‌هایی یک ظرافت‌هایی درش هست که حالا ما بعضی‌ها را ما ملتفت نمی‌شویم. انسان با برخورد با معارف دنیایی گاهی به یک نکته‌ای برخورد می‌کند که می‌فهمد اینی که اینجا مثلاً کلمه‌ی حوت را آورده‌اند این به خاطر این نکته است؛ که حالا فعلاً دست ما خالی است.

وَ فَضْلُ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِ الْقَمَرِ عَلَى سَائِرِ النُّجُومِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ
آن شبی که ماه با ستاره فرق دارد - که ستاره کمکی نمی‌کند و نوری نمی‌دهد اما ماه نور می‌دهد - آن کی است؟ آن شب‌های بدر است؛ شب‌های ماه تمام است. فضل عالم بر عابد این جور است؛ [یعنی عالم] مثل ماه تمام در شب‌های بدر [است] که نور می‌دهد و به دیگران کمک می‌کند و راه را روشن می‌کند. عالم این جور است. ببینید تشبیه، تشبیه روشن زیبایی است.

وَإِنَّ الْعُلَمَاءَ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ وَإِنَّ الْأَنْبِيَاءَ لَمْ يُوَرِّثُوا دِينَارًا وَلَا دِرْهَمًا
[علما] پول و ملک و زمین و سرمایه برای وراثت خودشان نگذاشته‌اند

وَ لَكِنْ وَرَّثُوا الْعِلْمَ
[بلکه] علم [به ارث] گذاشته‌اند
این همان قرینه‌ای است که نشان می‌دهد مراد از علم، معارف الهی است

فَمَنْ أَخَذَ مِنْهُ أَحَدٌ يَحْظُ وَأَفِرْ
[و هر که از آن برگرفت بهره‌ی فراوانی برد]

(۱) الامالی شیخ صدوق، صفحه‌ی ۱۱۶